

VZDÁL
ENÁ
MÍS
TA

FILIP KLOUDA

● — pointa

Vzdálená místa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Filip Klouda
Vzdálená místa – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VZDÁLENÁ
MÍSTA

FILIP KLOUDA

„Možná ti matka pověděla pravdu. A vždy tu pro tebe někdo bude. A nikdy nebudeš sama. Ale možná se plete. A já mám pravdu.“

James Murphy,
New York, I love you but you're bringing me down.

Vzdálená místa jsou dílem fikce. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi či osobami, žijícími nebo zemřelými, je čistě náhodná.

1.

Jako by ji New York nechtěl pustit ze svých spárů.

Z taxíku vystoupila přímo do chladného dopoledního mrholení. Ihned se přesvědčila, že počasí dnes ráno podcenila. Převzala kufr od řidiče a doklusala ke vstupu. Terminál Mezinárodního letiště Johna F. Kennedyho ji vítal v obvyklém předvánočním šilenství.

Sam Graysonová ale vždy ráda létala. Ani ne tak ve snech, kdy její plachtění obvykle končilo pádem z pětisetmetrové výšky. Užívala si skutečné létání na palubě dopravních letounů, a dokonce i všechny kroky, které byla nucena podniknout před odletem. Hlavně nepřekročit hmotnostní limit zavazadla. Přežít otravné sundávání bot u bezpečnostní kontroly. Zhltnout oschlý sendvič z předražené kavárny v tranzitu. Nenechat se umačkat lidmi kolem sebe. Najít nejrychlejší wifi síť u odletové brány. To vše pro ni patřilo do skupinky malých zážitků spojených s létáním. Samy o sobě sice neevokují nic pozitivního, ale v kombinaci se vzrušujícím pocitem vzdušné přepravy se na ně pokaždé těšila.

Váha jejího jediného zavazadla ji nezdála, a tak nemusela otevírat peněženku. Na sundávání bot došlo, ale zvolením červených nazouvacích tenisek jej aspoň maximálně zpříjemnila. K neuspokojivému tuňákovému sendviči přikoupila i ledovou kávu s vysokým stupněm sladkosti, zcela otupujícím chuťové pohárky. Letištní wifi byla ten den pod neobyčejným tlakem, raději tedy strávila většinu čekání psaním zpráv přátelům, novým i starým.

Ve volných chvílích přemýšlela nad časem stráveným v New Yorku. Rok v odloučení od domova, v náručí jedné z nejhektičtějších megalopolí světa, jí daroval velkou řádku zkušeností.

Studentka třetího ročníku žurnalistiky mohla na univerzitní výměně dopadnout všelijak. Sam ale navázala nové kontakty,

poznala jak spoustu skvělých lidí, tak spoustu nesnesitelných idiotů, a přiučila se redaktorskému řemeslu v lifestylovém online magazínu nejen pro Newyorčany zvaném OnLife.

Vedla sis dobře, Graysonová. Pamatuj na to.

O svém úspěchu se ujišťovala i ve chvíli, kdy byl zahájen nástup do letadla. Pravidelná linka z New Yorku do Sacramento přilákala týden před Vánoci okolo sto padesáti cestujících.

Při hledání její sedačky ji zaskočilo zvonění mobilu. Na displeji usměvavý obličej ženy v outdoorovém oblečení, jak rozpíná paže nad Palm Canyonem, skoro jako by se chystala ji na dálku obejmout. Text pod fotkou odhalil temný původ hovoru.

MÁMA

Sam doufala, že by jejich konverzace mohla zůstat ve formě textových zpráv. Váhala, jestli rychle nepřepnout do letového režimu, který by nemilosrdně aktivoval hlasovou schránku. Pak se ale zamyslela nad tou jednoprocenní šancí, že matka bude chtít něco opravdu důležitého, a hovor zvedla.

„Ahoj, tak už jsi v letadle?“ zeptala se Sandra s lehkými obavami v hlase.

Sam měla věřit devětadevadesáti procentům.

„Jo, za chvíli už poletíme,“ hlesla s nezájmem. „Děje se něco?“

„Nic, jen jsem se tak chtěla zeptat, jestli je všechno v pořádku.“

Oceňovala by její starost, kdyby ovšem matka neprováděla tyto bezvýznamné telefonické kontroly příliš často. Navíc se nikdy neptala na nic, co by nešlo vyřešit zprávou. Zbytečnost této konverzace nevědomky potvrzoval dokonce i netrpělivý indický turista, jemuž už několik vteřin blokovala průchod uličkou. Rychle zastrčila příruční zavazadlo do horní přihrádky a vnikla do své řady.

„Aha. No...“

„Už se na tebe s tátou a Drewem hrozně těšíme,“ přemluvila Sandra její pokus o ukončení hovoru. „Oba by tě měli vyzvednout na letišti. Nebuď překvapená, kdyby na cestě zpátky řídil Drew. Od chvíle, kdy má řidičák, to musí každému předvádět. Ani jeho starší sestra před tím neuteče.“

Sam dočista zapomněla, že její bratr už je čerstvým řidičem. Vážně toho museli dost dohnat. Během posledních dvanácti měsíců se dělo tolik věcí, že se domů nedostala ani jednou.

„Taky se na vás těším. Na vás a na ten domácí klid.“

„To bude změna, co?“ Sam nevěděla, co odpovědět. „Víš co? Povíš mi o tom, až přijedeš. A taky nějak zpětně oslavíme tvé jednadvacetiny. Teď si hlavně užij let a v pět vyhlížeš u východu tátu s Drewem.“

„Budou mít ceduli s mým jménem?“ zajímalo Sam. Byla to přece jen rodinná tradice.

„Budou,“ přislíbila Sandra. „Jako vždycky.“

Jakmile to matka dořekla, bez rozloučení telefonát ukončila.

Sam byla nakonec ráda, že měla šanci si s ní promluvit. A také se podvědomě chválila za nízkou úroveň cynismu svých odpovědí, protože nevyžádaný hovor ve špatnou chvíli o něj přímo prosil. Obzvláště pokud se vyspala tak příšerně jako včera v noci a bojovala s tak silnou kocovinou jako dnes ráno. Navíc její obvykle dobře nabroušenou úsečnost protentokrát otupila i čistá radost z návratu.

Sedla si na měkké sedadlo u okna a pohlédla ven.

Ze včerejší noci měla stále trochu rozhoupaný žaludek. Z dlouhodobého nošení kontaktních čoček ji pálily oči. Až bude doma, na prvních pár dní je vymění za své nepřilís používané brýle.

Na okamžik zavřela oči, aby jim odlehčila, a zaposlouchala se do ruchů. Vrzání sedaček, kroky cestujících, pofukování klimatizace nad hlavou, ploché hučení motoru a vánoční koledy tiše hrající z reproduktorů. Hra na přiřazování zvuků jednotlivým činnostem ji uklidňovala.

Připoutala se, opřela si hlavu o pěst levé ruky a beze slova čekala, než zpomalí shluk lidí proudících dovnitř a konečně se budou moct odlepit od zemského povrchu.

Nevnímala předletová instruktážní videa a vlastně ani tu osobu, která obsadila vedlejší volné místo.

Čekal ji zhruba šestihodinový let. Spaní v dopravních prostředcích nikdy nepatřilo k jejím schopnostem, a byla si jistá, že ani tento let nebude výjimkou. Náhradní program tedy obstará letmá inspekce palubních časopisů a sledování jednoho až dvou filmů na tabletu.

V duchu se ponořila se do svého filmového katalogu, aby vybrala nějakou cukrkandlovou vánoční komedii s nepravděpo-

dobně šťastným koncem. Když pak otevřela oči, aby z batohu vytáhla svůj tablet, poprvé spatřila muže sedícího vedle ní.

Černošský byznysmen kolem třicítky v elegantním tmavě hnědém obleku prožíval hluboký vztah se svým pracovním BlackBerry. Malíčkem se škrabal nad horním rtem a druhou rukou zběsile vyklepával korespondence. Tlačítka otřískaného mobilu zažila zářivější dny a dávala to najevo unaveným prasknutím při každém stisknutí. Těch bylo za minutu zhruba sto dvacet, a tak se Sam raději vrhla na výběr vhodného filmu.

Nemohla se dočkat, až se večer svalí do postele. Dvousemestránní výměnné studium bylo dost vyčerpávající na to, aby usnula ještě během vteřinového pádu na matraci. K tomu významně přispěje i únava ze včerejší rozlučkové oslavy.

Sam se ihned po vzletu zachumlala do sedačky a okénkem pozorovala prorážení prvních mraků. Pak se odpoutala a prstem popojížděla po obrazovce tabletu, hledajíc zábavu na příštích pět hodin.

Nemůžu se dočkat, až na pár dní prostě úplně vypnu.

To byla poslední myšlenka, nad níž se pozastavila, než bez varování usnula.

Párkrát ji probudilo přirozené pohupování vnitřku letadla, ovšem málokdy na dobu delší než pár vteřin. Přišla tak o neodolatelné letadlové jídlo a definitivně se probrala, až když si uvědomila, že ji někdo šouchá do předloktí. Byl to ten přísedící byznysmen.

S polootevřenými víčky na něj pohlédla.

Levou rukou ukázal vzhůru, směrem na rozsvícenou ikonku bezpečnostního pásu, a rychle ji zase vrátil na klávesnici svého telefonu. Sam zívla a připoutala se.

Airbus 320 dosedl na ranvej s hladkou elegancí. Předpokládaná délka letu nebyla překročena ani o jedinou minutu. Několik symbolických sněhových vloček připomínalo místním obyvatelům, že i tady se blíží vánoční svátky. Předpověď počasí ovšem na příští dny signalizovala velkou změnu kurzu. Teplota měla spadnout k nule. Ulice tak budou aspoň na pár dní zahalené bílou pokrývkou.

Sam se s tím nechtěla smířit.

Chladu si dost užila v New Yorku. Střídmější kalifornské zimy pro ni znamenaly prakticky jen střídání mezi dvěma šatníky – letním a podzimním. Možnost vyhnout se tlustým péřovým bundám a kulichům s bambulemi byla jedna z jejích nejoblíbenějších výhod života na západním pobřeží. I dnes se oblékla s ohledem na západní teploty a byl by to moudrý krok, kdyby si dnes pro ni Sacramento nepřichystalo na přivítanou mrazivý polibek.

Konečně byla doma. Poslední tečkou za jejím celoročním výjezdem bude nalezení táty a bratra.

Dvojitě objetí, pusa na tvář (jen jedna, promiň, Drewe), odmítnout pomoc s kufrem, cestou hodinu sdělovat zážitky, pak to všechno zopakovat s matkou... a potom už jen zasloužený odpočinek.

V její hlavě zněl tento plán skvěle. Opakovala si ho dokola při hledání kufru na pásu. Přitom ještě jednou spatřila byznysmena, jak si bere své zavazadlo a míří k východu. Chtěla se s ním na dálku rozloučit pokývnutím, ale zabránilo jí v tom zvonění.

Máma a její načasování.

K jejímu překvapení nevolala matka. Ani otec. Ani bratr.

Její pozornosti se dožadovala zákaznická linka společnosti, s níž právě přiletěla. Na hovor rozhodně neměla čas ani chuť, navíc by jim o své spokojenosti s letem mnoho neřekla, když ho celý prospala.

„Promiňte, teď nemám čas.“

Vrátila telefon do kapsy, zvedla své zavazadlo z výdejního pásu a rozjela se s ním k výstupní kontrole.

Graysonovi měli dlouhotrvající tradici specifického vítání každého člena rodiny, který se odněkud vracel domů. Základem bylo najít co nejhůře vypadající kus kartonu, vzít červený fix a napsat na něj jméno tak mizerně, jako by to celé vytvořil mořský trosečník v zoufalé snaze nalézt záchranu na proplouvajícím tankeru. S cedulí se člen rodiny (nejčastěji otec Tim) postavil trochu stranou od ostatních nedočkavců, k levému jižnímu východu z terminálu, a čekal. Nakonec přišel jeho čas a on mohl zazářit s nejnovějším produktem svého záchvatu kreativity.

Nebyl případ, kdy by se Sam na tuhle uvítací trapnost netěšila. Tentokrát se zarazila.

U levého jižního východu z terminálu nikdo nestál.

Začala se rozhlížet kolem sebe.

Zřejmě nepředpokládali, že by let v předvánočním spěchu proběhl bez potíží. O tom by snad ale měli vědět, když jí matka volala přímo do letadla. Možná jen neodhadli cestu z Altonu na letiště a vězí někde v zácpě. Nebo musel táta nečekaně suplovat za nemocného angličtináře a Sandru s Drewem tím odsoudil k jízdě autobusem. A na jejich dochvilnost se nikdy nedá spolehnout.

Jestliže bude Sam na stejném místě postávat aspoň deset minut, určitě tím nic nezkaží.

Kolem ní se hrnuly davy lidí. Nejdříve jim nevěnovala pozornost, ale když musela jejich masovému proudění čelit už čtvrt hodiny, navíc za doprovodu sladkobolných vánočních písní, její dobrá nálada se rázem vytratila.

Pohlédla na telefon.

Několik bezvýznamných notifikací. Žádné nepřijaté hovory. Žádné nepřečtené esemesky. Žádné zprávy na sociálních sítích.

Zkusila zavolat otcí. Ze sluchátka se ozývalo nadějně vyzvánění, ale po pěti pípnutích spadl hovor do schránky.

U matky to proběhlo rychleji. Na vyzvánění ani nedošlo.

Drew komunikoval pouze přes chatovou aplikaci. Šla mu na ruku a napsala zprávu. Až po odeslání si všimla poslední aktivity jeho profilu. Bylo to dnes ve 14:54. Tou dobou s jistotou podřimovala v přehnaně klimatizovaném airbusu.

Okamžitě přejela očima na hodiny – 17:58.

Sedla si na vršek svého kufříku na kolečkách. Podrážkami bot šoupala po vyhlazené podlaze terminálu a přemýšlela, jak se dostane domů. Plán selhal, nezbývalo nic jiného než najít náhradní řešení. Bude muset obětovat deset dolarů za lístek na autobus do Altonu. To ale nebyla její největší starost.

Takové ticho nebylo pro rodinu Graysonových typické. Ve všem měli perfektní pořádek, o každém vychýlení od časového itineráře museli mít přehled. Pokud by se na jejich straně cokoli zvtlo, nepochybně by dali vědět. A zřejmě ne jen jedním způso-

bem. Matka by donutila i pubertálně neochotného Drewa, aby v pauzách mezi posloucháním hudby a hraním videoher odesílal sestře zprávy o vývoji jejich zpoždění. Dokonce i kdyby se mu jen nedařilo zaparkovat, což bylo vzhledem k jeho amatérským řídičským schopnostem pravděpodobné, byla by Sam na sociálních sítích zasypaná červenými vlaječkami.

Ne dnes.

Snažila se potlačovat pocit stoupající nervozity. Sezení na kufru ji dočasně uklidnilo, ale brzy si opět uvědomila, že je uvězněná na letišti s tisícovkami dalších lidí.

Zhruba každý čtvrtý vykazoval příznaky zimního nachlazení. Každý dvacátý měl na krku přemoudřelé, neposlušné dítě, které zrovna absolvovalo svůj první let. Kdyby musela volit mezi chřipkou a dětmi, bez váhání by si vybrala první možnost. Nikdo jí však nedal na vybranou.

Po půlhodině poslouchání fráze „Volaný je právě nedostupný...“ jí definitivně došla trpělivost. Pojede autobusem. První odjížděl až za dalších dvacet minut, rázem proto nemusela spěchat.

V kiosku si koupila žvýkačky a promrzlou plechovku coly. Tu dopila těsně předtím, než na ni slečna za přepážkou pozvedla obočí a zeptala se, kam má namířeno.

„Alton,“ řekla Sam, zatímco hledala v peněžence správnou bankovku.

Posadila se do zadní části autobusu a vytáhla telefon, aby – zodpovědně, na rozdíl od jiných rodinných příslušníků – oznámila svou polohu. Chvilí přemýšlela, že zvolí ironický, uštěpačný tón, ale nechtěla riskovat ztrapnění, pokud by se situace přece jen rychle vyřešila.

– Jedu z letiště busem. Do půl desátý bych měla být doma.

Bez odpovědi. Pochopitelně.

Teď už si opravdu dělala starosti.

Snad poprvé v životě si přála, aby byla terčem žertu. Nepříliš povedeného žertu, jehož pointa spočívá v otrávení Sam Graysonové a škodolibé radosti z jejího cestování v autobuse s rozbitým topením. Přijala by to, kdyby se po příchodu shledala se

všemi zúčastněními, poplácala je po rameni za *neuvěřitelný* šprým a odebrala se do peřin.

Ale sama nevěřila, že to bude mít podobnou pointu.

Pokaždé, když u západního výjezdu ze Sacramenta spatřila vysušené kalifornské lesy, probudilo to v ní pocit domova. Tentokrát si jej odpustila. V ruce křečovitě svírala svůj telefon a rvala se s chutí znovu jim všem zavolat.

Mohla celou věc nechat být, ať se vyřeší bez jejího zásahu. Svou rodinu ale znala výborně. Sedmihodinové ticho v den jejího návratu bylo prostě podezřelé. Bylo by podezřelé, i kdyby si jen zajela na víkend ke kamarádce. Většinu jízdy si představovala ty nejtemnější scénáře.

Vystoupila na první ze tří altonských zastávek.

Zhluboka se nadechla prosincového vzduchu, žlutou šálu si na volno omotala kolem krku a vykročila prázdnou ulicí směrem k jejich domu.

Nebylo ještě tak pozdě, ale stejně bylo jediným v okolí zvukem jen křupání pod jejíma nohama. Sam by se za jiných okolností zaradovala, protože předvánoční sníh byl v Altonu bezesporu vzácným úkazem, ale měla důležitější věci na práci.

Nezpomalovat krok. Nezničit kolečko kufru o obrubník. Přijít na to, proč jí už přes hodinu nikdo z rodiny neodpovídá. Proč se k ní chovají jako k duchovi.

O deset minut později se konečně vynořila na začátku známé dlouhé ulice. Na vršku pouličního sloupu visel štítek s nápisem *MARLIN DRIVE*. Svým způsobem ji uklidnil, ale současně v ní vyvolal potlačované zděšení.

Celá čtvrť byla pohlcena tmou, občas přerušovanou stopovým světlem televizí, jejichž záře doletěla z pokojů až na ulici. Zahradní vánoční dekorace i světýlka na fasádách byly zhasnuté, mezi sousedy vládla vzájemná ohleduplnost. Jedinou výjimkou byl poslední dům napravo.

Zastavila se před poštovní schránkou. První pohled na domov zklidnil tlukot jejího srdce.

Vše bylo na svém místě. Řadový patrový domek s dvěma širokými okny do ulice. Na příjezdové cestě přesluhující rodinný ford. Stále neopravená zahradní dlažba. Dokonce i tradiční šes-

tibarevné vánoční osvětlení volně zavěšené nad okapem. Jejich dům vypadal tak povědomě, že úplně přestala vnímat mráz snažící se proniknout pod každý volnější kus jejího oblečení. *Tady se vůbec nic nezměnilo.*

Sam zůstala stát na místě. Druhý, zkoumavější pohled odhalil malé nesrovnalosti, které podpořily její obavy.

Nic jiného než řetěz žároveček nesvítilo. Lehce před desátou večerní byl celý vnitřek domu pohaslý, věc pro Graysonovy zcela nemyslitelná. Teorii o jejich odjezdu však ihned vyvrátil starý ford. Bez auta neudělali ani krok. I když za dvanáct měsíců se mohlo leccos změnit.

Ne. Určitě jí jen něco utíká. Možná ve zmatku přece jen přehlédla nějakou zprávu.

U toho krámu, kterému ještě stále říkala mobil, ji už nějakou dobu trochu zlobil reproduktor. Pípnutí mohla přeslechnout. Dostala spoustu vzkazů od přátel, nejlepší kamarádky Emmy a samozřejmě od toho náhodného kluka z New Yorku – ten měl nezlomný pocit, že Sam získá, a proto ji neustále, několikrát denně obtěžoval odkazy na záznamy koncertů 65daysofstatic jen proto, že si je před ním párkrát pustila na Spotify. Není divu, že by se v tom moři zpráv jedna důležitá ztratila.

Sníh se jí začal vsakovat do bot. Žlutá šála sotva držela na krku; jestli si ji neuváže, za chvíli ji ztratí ve větru. Sam už tam nechtěla stát o moc déle.

Věděla, že jakmile vstoupí dovnitř, uzavře si cestu zpět. Bude vržena do situace, z níž nebude útěku.

Náhradní klíče by měly být ukryté pod truhlíkem s květinami. Než se tam podívala, rozhodla se pootočít koulí na vstupních dveřích, i když očekávala odpor bezpečnostního zámku.

Dveře se otevřely. Z druhé strany na ni hleděla neprostupná tma. „Jsem doma,“ ohlásila s citelnou úzkostí.

Žádná odpověď. Nebylo zamčeno, někdo tedy musel zůstat doma. Ledaže by na to při odchodu zapomněli, ale to už bylo natolik nepravděpodobné, že to nebrala jako reálnou možnost.

Vešla dovnitř, zabouchla za sebou a rozsvítila.

Celý prostor byl příjemně vyhřátý. Teplá domova, provoněná svíčkami a domácím pečivem. A také ticho. Ten druh ticha,

který v mozku rozdmýchává strach a posílá ho do všech nervových zakončení. Jako by očekávala, že vejde do místa překypujícího energií, ale někdo v něm vypnul proud.

„Mami? Tati?“ ptala se do prázdných chodeb. „Drewe?“

Zavazadlo nechala stát v předsíni. Prošla chodbou až do obývacího pokoje, v jehož pravém rohu se tyčil vánoční stromek. To bylo velmi předčasné, ale přípravy byly zjevně urychlené kvůli jejímu návratu. Nadcházející Vánoce proměnily jinak decentní interiér na přehlídku dekorací v sytých červeno-žlutých barvách.

Vše bylo připravené na sváteční dva týdny, kdy se rodina po dlouhé době sejde v kompletní sestavě pod jednou střešou. Tedy... dům na to byl připraven, ale většina zúčastněných chyběla.

Nakoukla do prostorné kuchyně, netknuté prádelny a přes okno v zadních dveřích i na zahradu. Přízemí bylo prázdné.

Vyklusala do patra, kde prohledala všechny místnosti od ložnice po pracovnu. Se stejným výsledkem jako dole.

Po rodičích a bratrovi nebylo ani stopy.

Obrazovku telefonu kontrolovala každých několik vteřin, vždy bez úspěchu. Několikrát se jim pokusila dovolat. Hodlala dům prozkoumat do posledního koutku, jen aby si mohla být jistá svým dalším jednáním.

Sotva postřehla, jak obtížně se najednou nadechuje. Že cítí brnění v konečcích prstů. Obličej jí zčervenal, jako by se kolem jejího krku utahovaly čelisti svěráku.

Co bude dělat?

Půjde se zeptat sousedů – paní Durstové, Goodfieldových, Stalfordových –, jestli něco neviděli. Jestli si nevšimli, kdy Graysonovi odjížděli pryč, neprohodili s nimi pár slov o dnešní cestě na letiště. Jestli náhodou neměli pocit, že je něco v nepořádku.

Pak jí ale došlo, že za dveřmi jsou Vánoce. Svátky nesoucí poselství o štedrosti k ostatním, které však mnohdy vyústily jen k uzavření brány rodinného sídla; vyzdvihování soukromého štěstí na úkor okolí.

Sam podlehla zděšení.

Skryla obličej v dlaních a dýchala skrz mezírky mezi prsty – pomalu a soustředěně, jak se naučila pro případy, jako je tento.

Když má pocit, že se vytrácí její schopnost reagovat. Za žádnou cenu se nesměla stát pětapadesátikilovým pytlek bezmocně schouleným na podlaze.

Vyčerpala všechna zakončení příběhu, která by ji dokázala ubezpečit, že se její rodině nestalo něco strašného.

Musela něco dělat. Dokud ještě nepodlehla panickému zachvatu. Dokud ještě věřila, že jsou její rodiče s bratrem zdraví a v bezpečí.

V kuchyni našla několik střípků rodinného dne.

Na prostřeném stole byly svícný, vyleštěné příbory a staré porcelánové talíře, které značily příchod slavnostní večere. Jednolistový kalendář na lednici byl téměř nepopsaný. Jen sobota byla zakroužkovaná tlustým zvýrazňovačem a poznámka upozorňovala: *SAM SE VRACÍ DOMŮ!!!*

Když se znovu rozhlédla po předsíni, její unavené oči zachytily předmět hned u vstupních dveří. Při příchodu si ho vůbec nevšimla. Byl opřený o zeď a jen čekal, než ho někdo sebere, naloží do auta a odjede s ním na letiště.

Zvedla kartonovou cedulku do výšky své hlavy. Zadívala se na ni s obdivem. Nevěděla, kdo stál za jejím vytvořením, ale rozhodně odvedl skvělou práci. Karton odtržený z válcovité krabice na sobě měl zprávu napsanou vynechávajícím červeným fixem.

Byla určena pro jednu osobu, kterou měl autor z celého srdce rád a nemohl se dočkat jejího návratu.

VÍTEJ DOMA, SAM GRAYSONOVÁ

2.

Přinesli jí kávu.

Na tom prokletém místě už byla víc než hodinu a tohle bylo první gesto, které opravdu ocenila. Množství cukru a smetany sice přebilo skutečnou chuť, ale v tuto chvíli byly důležité jen základní vlastnosti. Teplota a konzistence. Horký nápoj v umělohmotném kelímku ji aspoň na moment přiměl myslet na něco jiného. Nejlahodnější espresso, jaké kdy ochutnala, dělali v jedné designové kavárně v Chelsea. Nemohla uvěřit, že si na takový nesmysl vzpomněla v tak nevhodné situaci.

Když volala na policii, zacházeli s ní jako s ustrašenou desetiiletou holčičkou, která nemůže najít maminku v supermarketu. Prověřovali každou možnost, kterou už Sam stihla vlastními silami vyvrátit.

Ne. Žádné zprávy, žádné vzkazy na lednici, žádné narychlo opuštěné spotřebiče, žádné stopy po přítomnosti někoho cizího. Žádná rozbitá okna nebo ukradené věci. Zbytek její rodiny byl jednoduše pryč. Jako by se všichni sbalili a vyrazili na naprosto spontánní dovolenou, o níž většina lidí jen sní, ale nikdy ji neuskuteční.

Sousedé byli přesně tak nespolehlivými svědky, jak Sam očekávala. Nejhodnotnější svědectví poskytl pan Goodfield, který při práci v dílně slyšel zvuk motoru.

Běžně si všímají každé zbytečnosti – ukrytí za svými záclonami zaznamenávají nová auta, lepší hračky, než mají jejich děti, vypasované kraťasy slečny na hlídání. Odjezdu Graysonových ale nikdo z nich nepřihlížel.

Sam upila kávu a porozhlédla se kolem sebe.

Usadili ji do klasické výslechové místnosti. Bezbarvá, studená kancelář s jedním stolem a bezpečnostní kamerou v horním rohu. Aspoň že tam nebyla ta typická zeď se zrcadlem, v němž

by Sam spatřila obraz, o který neměla zájem. Sebe samu, jak neklidně sedí na plastové židli a snaží se neztratit vládu nad vlastní myslí. Kdyby se na to musela dívat, úkol by byl ještě těžší.

Ve stropním osvětlení vynechávala jedna zářivka. Duté hučení svítidla přehlušovalo i koledu, jejíž refrén tam doléhal z chodby.

Altonská policejní stanice se ponořila do sváteční nálady. Za celou dobu, co tam Sam čekala, prošli kolem nanejvýš tři lidé, většinou postarší strážníci, co týden před Vánoci vyfasovali klidnou službu. Pokud vůbec budou muset vyjet k nějakému případu, nebude to nic horšího než krádež vánočních smrků z parkoviště u obchoďáku.

Na Saminu situaci nebyl nikdo připraven. A už dlouhou dobu se jí nikdo nevěnoval.

Konečně někdo dorazil. Ani za sebou nezabouchl a ihned se posadil ke stolku. Vzrůstem byl na tom podobně jako ona, kdesi u sto sedmdesáti centimetrů, pohublý, s úzkými rameny, vystouplými lícními kostmi a krátce střiženými černými vlasy. Navíc byl mladý, odhadem jen o tři až čtyři roky starší než Sam. Místo policisty by ho odhadovala spíš na úředníka nebo matematika. Na kovovém štítku na prsou měl napsáno *M. BOWER*.

„Omlouvám se, že jste musela tak dlouho čekat, slečno...?“

„... Graysonová,“ doplnila ho.

Když to vyslovila, trochu se mu rozšířily oči, jako by se zastyděl za svou neznalost.

„Samantha Graysonová, vidíte? Váš táta je Tim Grayson?“

Málem zapomněla, že tady ji většina lidí zná jménem. Kývla a znovu se napila kávy. Druhý doušek už byl horší. Nepatrně se ušklíbla a položila kelímek na sněhobílý povrch stolu.

„Já jsem strážník Michael Bower. Pojďme si ještě jednou projet celý váš den, od rána až do chvíle, kdy jste zavolala na stanici a nahlásila zmizení vašich rodičů s bratrem.“

„Ještě dnes ráno jsem byla v New Yorku. Po poledni jsem nasedla do letadla a před odletem mi zavolala máma a...“

„Pardon,“ zastavil ji. „Co vaše matka chtěla?“

„Nic moc,“ řekla Sam se zoufalým pousmáním. „Věděla, že zrovna nasedám do letadla, tak mě musela zkontrolovat. Byla

jsem dost unavená, nechtělo se mi s ní mluvit. Jen mě ujistila, že na letišti bude čekat táta s bráchou.“

„A dál?“

Bower si vše pečlivě zapisoval. Když občas krátce vzlhl od bločku, oblast kolem jeho očí vypadala jako zvýrazněná tmavým make-upem.

„No, v letadle jsem se vyspala. Probudila jsem se až krátce před přistáním. Na letišti jsem čekala snad hodinu. Nikdo pro mě nepřišel. Neustále jsem jim zkoušela volat. Nakonec jsem skočila do autobusu a dojela sem. Doma taky nikdo.“

„Dobře,“ pronesl Bower, zacvakl propisku a zaklapl svůj příruční zápisník za dolar devětadevadesát centů.

„Jak *dobře*? To je všechno, co mi k tomu řeknete?“ ptala se Sam roztřeseným hlasem. Klid mysli ztratila už na letišti. Po pěti hodinách frustrace už se vytrácelo i klidné jednání.

Bušení srdce. Nervozita jako při balancování na kladině. Necítila se dobře. Nepřirozeně často si otírala čelo orosené studeným potem. Po každé pronesené větě měla nutkání si odkašlat. Jako by se ozývaly dozvuky té ohavné newyorské zimy. Všechny zdravotní potíže se na ni náhle sesunuly jako lavina.

Bower se na ni díval trochu vyplašeně. Potom sklonil hlavu, znovu rozevřel bloček a spustil.

„Slečno Graysonová, obvolávala jste i další členy rodiny nebo známé, jestli o někom z nich něco neví?“

Protáčela prstem jeden pramínek svých hnědých vlasů. „Zkusila jsem pár máminých kamarádek z práce, ale buď nevěděly nic, nebo mi to vůbec nezvedly. S rodinou z máminy strany se... nevidáme. A táta už nikoho nemá.“

I to si Bower poznamenal, zatímco z rádia dohrála další koleda. Stanice přešla na další píseň předvánočního programu. Don't Shoot Me Santa od The Killers.

Chodbou prošel obtloustlý kníratý policista. U dveří se na vteřinu zastavil, beze slova mávl rukou na Bowera a doporučil se k východu. Šlachovitý strážník se s ním také rozloučil pokynutím. O jednoho muže ve službě méně. Počet lidí na stanici nepříjemně klesal, podobně jako Samina důvěra ve své domovské městečko.

„Nebudu vám lhát, slečno. Podobné případy se u nás nestávají příliš často. V Altonu lidé nemizí. Ale to vám asi nemusím říkat, přece jenom jste zdejší,“ poznamenal Bower a trochu podlézavě se přitom usmál. „A snad ještě nikdy se nestalo, že by zmizely tři osoby najednou. Samozřejmě to prověříme, to je naše zákonná povinnost, ale to je teď to jediné, co vám můžu slíbit.“

„Máte pravdu, tyhle věci se u nás nestávají. Ale znám rodiče a bráchu. A vím, že sami od sebe by nic podobného neudělali.“

„Nemohli navštívit nějaké příbuzné? Třeba tu druhou část rodiny, o které jste mluvila? Musíme prověřit všechny možnosti, než spustíme oficiální pátrání.“

Pátrání. Přece jenom se někam dostávali. Sam se nepatrně zaradovala nad malým vítězstvím. Každý její nádech byl však stále poloviční. Od rána neustávalo pálení v očích, při každém polknutí jí přejížděla bolest po uzlinách. Byla to kocovina, nebo nachlazení? Bezútešná loterie, ve které mohla vyhrát jen hrstka prášků nebo vidina pokroku.

„To určitě ne,“ prohlásila důrazně. „S těmi jsme úplně přestříhli všechny kontakty.“

„Dobře,“ uznal Bower a dal od této teorie ruce pryč. „Kde vaši rodiče pracují? Zkoušela jste tam zavolat, jestli se dnes nestalo něco mimořádného?“

„To... mě nenapadlo.“ Sotva to vyslovila, zastyděla za svou hloupost. To byla jedna z prvních věcí, kterou měla po příjezdu domů udělat. Proč jí to ksakru nedošlo? „Já...“

„Nic se neděje,“ ujistil ji Bower, „v takovém stresu na spoustu věcí zapomenete. Kde tedy pracují?“

„Táta učí ve městě na Kalifornské státní, máma pracuje v Escapism – to je cestovní kancelář.“

Bower dokončil tah propiskou. „Vyřídíme to místo vás. Zjistíme, co se dá. Ale vy tvrdíte, že měli být na cestě na letiště? To vám ještě matka stačila říct?“

„Ano.“

„A nevěšila jste si na rodičích nebo bratrovi v poslední době něčeho divného, co by se vymykalo jejich běžnému chování?“

„Vlastně... ani nevím. Byla jsem celý rok na studiích v New Yorku a domů jsem se vůbec nedostala. Ani jednou. Mluvila

jsem s nimi jenom po telefonu, párkrát jsme si skypovali, ale z toho člověk asi moc nepozná. Vypadali, že se mají dobře.“

„A nezmiňovali se o nějakých neočekávaných změnách? Nedělalo jim něco starosti?“

Ále, jen to, co vždycky. Že už rok neviděli svou dceru. Že si jejich milované dítě nedokázalo najít dvě minuty volného času, aby aspoň jednou za týden zavolalo rodině. Že nevědí, co v New Yorku celé ty měsíce vůbec dělám. Pět článků týdně. Popracovní drinky s kolegy. Vynechávání přednášek. Strach ze závěrečných zkoušek. Nádherné tři měsíce s Benem. To tam dělám. Jasně, mami, mám se skvěle.

„... slečno Graysonová?“

„Nevím o ničem, tak často jsme spolu nemluvili. A když náhodou jo, jen jsme si normálně povídali. Nic zvláštního jsem rozhodně nezaznamenala,“ řekla Bowerovi přímo do očí.

„Dobře,“ odvětil strážník a se zaskřípnutím si odsunul židli. „Ještě dnes večer vyhlásíme pátrání. Budeme vás průběžně informovat o vývoji situace. Zítř ráno bychom s vaším svolením prohledali váš dům. Ale kdo ví, třeba to vůbec nebude potřeba.“

„Jak to?“

Bower pozdvihl hlavu. Jeho protáhlý krk zdobil vystupující ohryzek, zapadající s každým polknutím.

„Podívejte, Sam... Můžu vám říkat Sam?“

Dvakrát pokývla. Zdálo se, že strážník se chystá na moment vystoupit z uniformy.

„Podívejte, neměl bych to dělat, ale budu upřímný. Občas sice někdo nahlásí zmizení, ale většinou se to během několika hodin vyřeší samo. Obvykle se jedná o nedorozumění. Ani byste nevěřila, co už jsem tady zažil za ty tři roky, co jsem ve službě. Měli jsme tu chlápka, který prostě vyrazil za město, zastavil u silnice, vystoupil z auta a sjel se LSD. Jeho přítelkyně po něm nechala vyhlásit pátrání a nakonec se ukázalo, že se celou noc válel v lese, protože v tu chvíli asi viděl barvy převráceně,“ prohlásil s intenzitou, jako by to vyprávěl kamarádům v baru. „Tím nechci říct, že by vaše...“

„Já jsem to pochopila, strážníku.“

Sam měla z Bowera zvláštní pocit. Zřejmě mu došlo, že pokus o její uklidnění havaroval a skončil doutnajícím v příkopu. Nervózně se poškrábal na hlavě a ztratil poslední zbytky oficiálního vystupování, které do té chvíle ještě měl.

„Bu... budeme vás informovat. Můžete jít.“

Déle už by v té továrně na klaustrofobii stejně nevydržela.

Cítila se přišerně. Zlověstná kombinace chřipky s kocovinou útočila na všech frontách. Její kolena těžkla s každým krokem. Představila si sama sebe, jak leží schoulená na posteli a neví o světě, a chrchlavě zakašlala do opuštěné chodby.

Neodkladnou návštěvou policie aspoň rozeběhla proces, který možná povede k nalezení rodičů s bratrem.

Bratr. To byla ta část, která dávala nejmenší smysl. Dokázala by přijmout vysvětlení, že se matka s otcem ocitli v situaci, kterou musí neprodleně vyřešit a zrušit kvůli ní všechny plány. Drew do toho ale nezapadal. Už dlouho se skrýval před domácím děním i povinnostmi za zavřenými dveřmi svého pokoje, se sluchátky přehrávajícími stále dokola kompletní diskografie rockových kapel. V myšlenkovém kalendáři jen odškrtoval dny zbývající do odjezdu na univerzitu.

A najednou byl pryč. Stejně jako rodiče, které vídal pouze jednou denně u společné večeře.

Prázdná křižovatka bez ukazatelů směru.

Venku byla snesitelná zima. Pára od úst stoupala vzhůru jako cigaretový dým a vytrácela se ve větru. Noc už nebyla tak bílá. Vrstvička sněhu na ulici byla rozježděná terénními auty, jejichž majitelé spěchali na návštěvy příbuzných, a změnila se v šedočernou kaši. Jediný bar v dohledu, nevzhledný pajzl jménem Sal's, se chystal zavřít.

To už je tolik hodin? Sam na stanici zcela ztratila pojem o čase.

Než situaci ještě jednou vysvětlila, vyplnila formulář o pohřešovaných osobách a Bower se ji znovu pokusil přesvědčit, že se vlastně nic neděje, zbývala sotva hodina do půlnoci.

Prošla kolem dvou opilců s čepicemi Santa Clause, zahrnula za roh a zamířila domů.

Dvacetitisícové městečko sto kilometrů od Sacramenta působilo během vánočních svátků dojem oživené mrtvolky. Ce-

loročně neakční, nezajímavé a vlastně nepřitažlivé místo začalo ke konci roku vykazovat známky pulzu, za které mohli hlavně dávno odstěhovaní synové a dcery vracející se všichni naráz za svými stárnoucími rodiči. Mladé rodiny ze Sacramenta, Los Angeles a San Francisca si vzpomněly na *starý dobrý* Alton a přijely trávit tradiční týden ve společnosti příbuzných, příliš silného vaječného koňaku, přepečeného krocana a nepřetržitých vysílání Vánočního příběhu.

Pro Altonské to byla událost roku. Bary s dubovými interiéry se zase jednou plnily otci, kteří už nevydrželi poslouchat nesnesitelné řeči svých žen, dětí a tchýní a rozhodli se hledat odpovědi na své vlastní životní otázky na dně skleničky. Obchodní dům se naopak naplnil oddanými manželkami, shánějícími ten nejlepší možný dárek pro své muže – i když tušily, že samy mohou očekávat jen další sexistickou pánev. Celá kapacita divadla byla zarezervována iniciativními učiteli z místní střední školy, jejichž vánoční představení selhávalo na neochotě studentů špikovat scénář dětinskými sprostárnami.

Alton žil. A bude žít minimálně do Nového roku, jehož oslavy ho pošlou na jedenáct měsíců zpět do hlubokého spánku.

Sam vyšlapala cestičku v opuštěném chodníku a potom i na příjezdové cestě jejich domu. Otevřela dveře a stála na prahu s přáním, aby byla celou dobu ve špatném snu, z něhož ji právě teď konečně probudí tři povědomé tváře.

Uvítala ji však jen cedule. Nejraději by ji vyhodila.

Vyzula se z bot a promočené ponožky ihned vhodila do koše na prádlo. Došla do koupelny a stáhla ze sebe zbytek oblečení – šedé úzké džíny, tenký modrý svetr, bílé tričko proužkované do zelena a černé spodní prádlo. Bez prodlení vešla do sprchy a násilím donutila své tělo, aby se zahřálo. Zůstala tam o něco déle než obvykle. Když vyšla, omotala si ručník kolem prsou a rukou přejela orosené zrcadlo.

No, čekala jsem to horší. Když vezmu v úvahu, že ti zmizela rodina, tak vypadáš snesitelně, Graysonová.

Osvobodila oči od kontaktních čoček a přešla na značně upatlané, zaprášené černé ray-bany s širokými obroučkami. Rovně

hnědé vlasy sahající lehce pod ramena si svázala do culíku. Chvilí analyzovala pihu na krku, drobné obočí, modré duhovky a místy problematickou pleť. Ta naznačovala, že Sam strávila celou noc sestavováním žebříčku nejlepších nově otevřených bister ve Williamsburgu. Stres na ni však dolehl v mnohem drastičtějším provedení. Pryč byly naděje na příjemnou večeři a dlouhý spánek. Hovory s policií a prohledávání pokojů z ní udělaly krácející trosku.

Navlékla na sebe tepláky a tričko s nápisem *USC – UNIVERSITY OF SOUTHERN CALIFORNIA* doplněným stylizovaným obrázkem tří hořících pochodní. Seběhla do přízemí a v kuchyni stvořila zoufalou náhradu slavnostního menu. Sendvič s burákovým máslem a džemem si nezasloužil konzumaci u pečlivě prostřeného stolu, jedla ho v obýváku s nohama nataženými na kožené sedače, volnou rukou na displeji telefonu a tlumeným televizním šumem v pozadí.

Posty na sociálních sítích potvrzovaly, že se dnes vlastně odehrálo nic zvláštního.

Facebookový přítel Tyler adoptoval psíka, kterého našel opuštěného na ulici. Vzdálená kamarádka Mindy se vyfotila se svým dvouměsíčním chlapečkem. Lacy, neskonale přítrobný kolega z práce, pózoval ve fitness centru před proskleným výhledem na Manhattan s činkou v ruce. Reklamy. Jídlo. Virální videa s dvoudenní popularitou.

To by stačilo. Stiskla tlačítko na zamčení obrazovky. Telefon při dopadu na gauč zapraskal jako bublinková fólie.

Talíř s hromádkou drobků odstavila do prázdného dřezu. Ani tam nesmělo nic vyčnívat, jen by to narušilo atmosféru domova, již Sam přes rok nepoznala. Při pomyšlení na svou matku („Ať tě ani nenapadne tam ten umaštěný talíř nechat!“) se upřímně pousmála. *Na svátky musí být vše dokonalé.*

Zdálo se jí, že v dálce zaslechla veselý vyzváněcí tón. Okamžitě skočila po ovladači, ztišila televizi a soustředila se.

Přece jenom.

Razantně vykročila do schodů. Bosé dupání ozvučilo dosud tichou chodbu v patře. Do dveří vrazila s razancí protiteroristického komanda.

Ocitla se v otcově pracovně. Zdroj nadějného vyzvánění byl teď znepokojivě blízko. Sam bez přemýšlení vymrštila ruku k vypínači.

Přiblížila se ke stolu uprostřed místnosti a začala se probírat otcovým testamentem životní neuspořádanosti.

Napůl popsané papíry s nečitelnými poznámkami pokrývaly celou délku mahagonového stolu. Ani zde ale nebyl tón o moc silnější, podle zvuku se zdálo, že mobil musí být uzavřený v nějakém malém prostoru.

Otevřela vrzavý šuplík a vytáhla otcův pracovní telefon.

Žádný hovor. Ani zpráva. Jen budík oznamující půlnoc. Čas, kdy se měl Tim vrhnout do práce, napsat nejméně tisíc pět set slov a teprve poté jít spát.

Sam vypnula dotěrnou smyčku a zklamaně zvedla oči od telefonu.

Pracovna se za uplynulý rok v nejmenším nezměnila. Kombinovala v sobě tačkovskou touhu po soukromé chýši, kde se uskává whisky a bafají kubánské doutníky, s chaotickou domácí kanceláří, kde na pořádek nikdo nedohlíží a frekvence nadávek je podstatně vyšší než v jakékoli jiné místnosti. Navíc to tam páchlo starým nábytkem.

Ideální místo, v němž se mohl Tim Grayson hned v první minutě každého nového dne soustředit na své skutečné životní poslání. Psaní nadpřirozených a zcela zaměnitelných thrillerů, jejichž prodejnost klesala s každým dalším dílem. Solidní kvality jeho prózy si tak všimal už jen fanaticky věrný kruh stálých čtenářů.

Na dům a dvě děti by to nestačilo, a proto bylo po propсанé noci třeba obléknout zmačkanou bílou košili a jet učit kurzy tvůrčího psaní, které probíhaly na Kalifornské státní univerzitě v Sacramentu. Po třech kávkách z automatu pověděl svým studentům něco o tom, proč čtenáři nesnáší uplakané hrdiny a jak dokáže sarkasmus zamaskovat nedostatek talentu. Všechno to byly poučky vyčtené z desetidolarových příruček o psaní a článků na internetu, ale z jeho úst zněly věrohodněji. Jednou za semestr protrpěl pár dnů při hodnocení studentských povídek, v zásadě vždy buď hraničících s pornografií, nebo křečovitě

poetických. Poté se vracel domů, trávil čas s rodinou a nastavoval si budík na moment, kdy se jeho umělecké nitro probouzí k životu. Nebo to aspoň tvrdil Sam.

Položila mobil na stůl mezi štos dějových poznámek. Podle nich zjistila, že se otec ve svém boji s další knihou ani zdaleka neblíží k vítězství.

Rád se dělil se svou dcerou o zážitky z psaní každého nového díla, a když psal z pohledu mladého dospělého, hledal u ní inspiraci. Tak to bylo až do chvíle, kdy se Sam sebrala a na rok zmizela do newyorského království pravoúhlých ulic.

Ani jednou mu sama od sebe nezavolala. Ani jednou se ho nezeptala, jak se mu daří.

Mám práci, tati, nemůžu. Promiň.

Chtěla si jednu vrazit. Aspoň by se jí do bledých tváří vrátila barva.

Vyšla z pracovny a zhasla za sebou, aby při průchodech kolem neměla na očích tátův tvůrčí zmar. Nezbyvalo než se vrátit k televizi, možná ve společnosti dalšího sendviče.

Pak ji ale zastavilo hučení větráčku, které se ozývalo za dveřmi Drewova pokoje. Pootevřela je.

Bratr při odchodu ani nestihl vypnout počítač. Světlo z monitoru stále ozařovalo obrysy předmětů v místnosti. Plakáty kapel The Strokes a Tame Impala, skříně s kolekcí videoher, velké bloky pro nahodilé kreslení a nejméně tři páry zamotaných sluchátek ležící na modrém rozkládacím gauči. Tajemné záření obrazovky ji lákalo naklonit se nad pracovní stůl, posadit se na bratrovu židli a narušit jeho digitální soukromí. Věděla, že invazi do osobních věcí nesnáší, proto si celou věc chvilku rozmýšlela.

Jeden pohled ale nemohl uškodit.

Na ploše neměl otevřený Photoshop, to bylo první překvapení. Ani porno, to bylo druhé překvapení. Jen diskuzní fórum, které neznala, a přehrávač s pozastavenou hudbou. Sedmá píseň War Room Stories od Breton.

Prsty přešla po vazbě skicáře položeného vedle klávesnice. Tam si nejčastěji kreslil své návrhy a podklady pro další zpracování v grafickém editoru.

Otevřela blok, prolístovala pár stránek a svařila čelo. Všechny ty obrázky už někde viděla. Především ten poslední. Její velmi hrubý portrét vyvedený obyčejnou tužkou. Byl zhruba v polovině sešitu a následovaly už jen volné listy.

„Sam – Před NY. 10. listopadu 2015, od Drewa Graysona,“ přečetla tiše popisek.

Na den, kdy mu krátce pózovala při posledním společném večeři s rodinou, si vzpomínala už jen matně.

„Pojmenuju to *Před NY*, a až se vrátíš, udělám *Po NY*. Bylo by ideální, kdybys přijela zpátky totálně na hadry, protože by pak líp vynikl ten kontrast,“ tvrdil jí Drew mezi dveřmi jejího pokoje. Podzimní slunce mu přes okno opalovalo část obličeje.

„Chápu to správně, že jsi mi teď vlastně pochválil, jak vypadám? Všechno je jednou poprvé,“ řekla a snažila se uložit do kufříku poskládaná trička.

Zachichotal se jako malý kluk.

„Jestli čekáš, že se za rok vrátím s tetováním a kroužkem v nose, tak tě budu muset zklamat.“

„No hele, obojí by ti mohlo docela slušet,“ nadnesl Drew bez známky ironie.

„Všichni mají dost zvláštní představu o tom, proč tam jedu. Ještě pochopím, že rodiče to prožívají trochu víc, když i univerzitu jsem si vybrala víceméně v okolí. Ale že i ty? To bych nečekala.“ Sam měla definitivně sbaleno. Sehnula se a zatáhla zip u kufříku na kolečkách.

„Neprožívám to. Už takhle tě vídám jenom o svátcích, nic moc se nezmění...“

„Já vím,“ pronesla s lítostí.

„Ale úplně krátká doba to taky nebude. Takže musíš pochopit, že jsem si dnešek chtěl nějakým způsobem zapamatovat. Proto ten portrét.“

„To mi došlo, Drewe,“ opáčila, zvedla se z podřepu současně s tím pohybem vytáhla rukojeť kufříku. „Což mi připomíná, až se vrátím, tak už bys teoreticky měl být řidič. Co takhle projížďka do Punch Line na nějaký špatný stand-up vystoupení?“

„Aby ses tam mohla opít a měla zajištěnej odvoz domů, zatímco chudák šofér bude celý večer na suchu?“ ujišťoval se Drew.

„Ano, přesně tak.“

„Super. V tom případě se těším už teď.“

Se dvěma zavazadly, která táhla za sebou, prošla kolem něho do chodby a pak až ke schodům do přízemí.

„Hlavně se tam nezabij, Sam,“ zaslechla za sebou.

Věděla, že tím Drew svým způsobem právě řekl: „Budeš mi chybět, Sam.“

A od té doby už do skicáře nepříbily žádné portréty těch hezčích spolužaček ani vlastní návrhy fantasy postav nebo ohromujících vesmírných lodí. Jen krystalicky bílé plochy. Neposkrvrněné listy čekající na první tah tužky. Drewova produktivita schytala zásah, jehož původ Sam zcela unikal.

Musela z pokoje pryč. Venku si sundala brýle a promasírovala oči.

Nedokázala zaměstnat mysl natolik, aby se do ní každou vteřinu nevrátil strach. O své blízké se bála naposledy před čtyřmi lety, když je na dovolené v Thajsku zastihlo zemětřesení. Toužila znovu vidět ty tři tváře, jež by její návrat do Altonu vrátily do správné reality. Tenoučké pavoučí nožky jí s nechutnou pravidelností brnkaly na tu nejtemnější myšlenku, pořád dokola.

Kdyby přiletěla o den dříve, bylo by něco jinak? Možná by v tom teď byla namočená stejně jako oni. Nebo by naopak vyspávala rušný rok a s bezmála dětským nadšením se těšila na Vánoce. Neustálý přítok bezvýchodných představ jí moc nepomáhal, musela se donutit k spánku.

Sešla zpět do obýváku a vypnula televizi, kterou beztak celou dobu úspěšně ignorovala. Místo toho se prosmýkla kolem sedací soupravy, aby se mohla podívat z širokého okna, namířeného přímo do konce slepé ulice.

Nebyla tak naivní. Dříve z něj vyhlížela každou noc a někdy se musela opravdu snažit, aby přesvědčila sama sebe, že jí altonský život ještě pořád neleze na nervy. Pohled na spící alej, dnes navíc ozdobenou lehkým popraškem sněhu, ji vždy ujišťoval, že má ve svém životě mimořádné štěstí. A že si to příliš často neuvědomuje.

Venku se od jejího příchodu nic nezměnilo. Zatažená prosincová obloha nedávala hvězdám šanci. Před garážemi domů

stála rodinná auta upřednostňující prostor před designem, řady identických poštovních schránek, uniformní zástup hnědých popelnic. Typické místo, kde je každý průjezd policejní hlídky mimořádnou událostí, o níž se v sousedských spolicích mluví ještě o dva měsíce později. *Bezpečnost na prvním místě* bylo zlatým pravidlem. Doufala, že to pořád platí.

Dopila zbytek ochucené vody, odstoupila od okna a sklenici položila vedle talíře od sendviče.

Mámina sbírka nikdy nezklame, myslela si při otevírání lékárničky v koupelně. Mezi prázdnými lahvičkami od ústních vod a náplastmi objevila krabičku se zásobou prášků na spaní. Sandra je občas polykala, když ji přemohl stres v práci nebo se jí neodbytně připomínal někdo z té části rodiny, se kterou odmítala komunikovat. Sam věděla, že ten druhý důvod převažoval.

U krabičky byl stočený papírek s předpisem vydaným čtrnáctého července pro S. Graysonovou.

Já jsem taky S. Graysonová.

Nadzvedla víčko a do dlaně vytřásla jednu pilulku. V dóze jich bylo plno. To by mohlo znamenat, že je Sandra za uplynulý půlrok nepotřebovala. Sam se nepatrně ulevilo. Od těch otřesných lidí si matka jednou provždy zasloužila klid. Už tak se dost snažili, aby jí rozvrátili život.

Převalovala pilulku po zkamenělých prstech. Během několika minut by mohla zapomenout na všechny starosti. Nabídka, která se jen těžko odmítá. Zvlášť v situaci, kdy ji vytrvalý tlak na hrudi upozorňoval, že dnešním dnem se mohlo všechno změnit.

Bower si může povídat, co chce. Že se v Altonu podobný věci nestávají. Že se rodiče s Drewem ve skutečnosti jenom vydali do lesa, aby se tam v klidu sjeli, a nad ránem se vrátí s vytřeštěnými očima. Táta na tom tripu zjistí, koho by měl zabít v další knize. („Vysoký počet mrtvých je dneska moderní, Sam.“) Drew mi ihned oznámí, že v tom zmuchlaném tričku vypadám přesně tak přišerně, jak potřeboval, a radši hned zvěční mou post-newyorskou podobu. To by si Bower přál. Pak by neměl moc práce se závěrečnou zprávou.

Jedno polknutí a bude to pryč. Aspoň na pár hodin.

Ne.

Vrátila tabletku do krabičky.

Krabičku do lékárničky, lékárničku zpět mezi rozházené toaletní potřeby. Pak zavřela i zrcadlovou skříňku.

Rolovala tubu se zubní pastou, dokud její poslední zbytky nepřistály na kartáčku. Vyčistila si zuby, propláchla ústa a šla zalehnout do místnosti, do níž od příjezdu ještě ani nev kročila – do svého starého pokoje.

Nerozsvěcela, každičkový roh nábytku znala poslepu. Ani nevěděla, jestli má ustláno, ale bylo jí to jedno. Svalila se na postel s měkkou matrací a zavřela oči.

V nekonečné tmě se jí před očima promítaly momentky ze včerejší rozlučkové párty. Různě velké skupinky výměnných studentů v jednom irském baru, poloprázdné sklenky s bílým vínem a Benův laškovný úsměv, když seděl na té barové stoličce a užíval si večera více než kdykoli předtím.

Vážně byl tohle důvod, proč musela odložit odlet do Kalifornie? Jako by její východní mise nebyla už tak dost natažená.

Převalovala se tam ještě nejméně hodinu.

Probudila se orosená potem, což odnesl zejména bílý polštář. Chtěla ho jen otočit na druhou stranu a pokračovat ve spánku, když si uvědomila, co ji z něj vytrhlo.

Bzučení domovního zvonku pronikalo až do jejího pokoje. Za oknem nic než tma. Červená čísla digitálních hodin na nočním stolku ukazovala 03:42. Měla své teorie o tom, kdo to mohl být.

Vystřelila z postele. Ladně proskočila kolem neviditelných překážek a během vteřiny zatočila do chodby.

Přidala do kroku, dřevěná podlaha jí praskala pod nohama. Obtočila se kolem zábradlí a seběhla schody do přízemí.

Do ztemnělé předsíně pronikalo světlo z venkovní strany prosklených domovních dveří. Celé místnosti dodávalo střídavě červené a modré odstíny. Sam si setřela z čela poslední kapky potu. Roztřesenou rukou odemkla a na okamžik se zarazila s rukou na ozdobné kulové klíče.

Instinktivně věděla, co ji za dveřmi čeká.

Když otevřela, její rozespálé oči propálilo blikání policejního majáku. Trochu je přimhouřila.

Až poté si všimla, že Bower v černé bundě s dalším kolegou stojí přímo před ní. Oba měli zašpiněné služební boty a na jejich čepice dopadal čerstvý sníh. Mráz ji donutil založit si ruce na prsou a chytit se za lokty.

„Slečno Graysonová, obávám se, že pro vás máme špatné zprávy.“

Zbytek si nepamatuje.

3.

V New Yorku se Sam seznámila se studentkou ze stejného výměnného programu. Bylo to na jedné z úvodních přednášek v Carterově institutu na Newyorské univerzitě, kam po noci strávené vybalováním kufrů a zařizováním nového bydlení dorazila s velmi decentním, téměř módním desetiminutovým zpožděním. Přednášející to za příliš důvtipné nepovažoval, ale zůstal jen u znechuceného výrazu, zatímco Sam v malé posluchárně, do které se nevešlo víc než pětadvacet studentů, usedla na krajní místo u dveří, hned vedle rozjařené světlovlasé dívky.

Na konci přednášky se ta dosud neznámá otočila k Sam a začala s ní mluvit jako se starou kamarádkou. Jejich konverzace byla od první věty plná nečekané vstřícnosti a vyvolávala v Sam chuť ihned navázat přátelský vztah.

Představila se jako Cassie. Cassie z Palo Alta.

Sam zprvu zarazilo, proč se Cassie obrátila zrovna na ni. Nevnímala se do nově vznikajících diskuzních kroužků, nezaujal ji student-bavič vedle ní, který by rozchechtal i bílou zeď.

Pustila se do řeči s holkou, která přišla pozdě. To byl zřejmě ten důvod – toho dne působila Sam jako někdo, kdo asi nebere studium příliš vážně, když nechodí na čas a ve dveřích ani nepozdraví kantora.

Nechtěná osobnostní lež. Ve skutečnosti si vždy potrpěla na dochvilnost a pravidla.

Zkrátka si padly do noty a hned po přednášce zašly do neda-
lekého bistra, aby mohly dál rozebírat pochybné ubytování, uni-
verzitní zázemí a New York; jejich dočasný domov na příštích
dvanáct měsíců. Najít společnou řeč pro ně nebylo těžké. Obě
z Kalifornie, obě tisíce kilometrů od domova. Ve městě, které
neznají a za osmačtyřicet hodin na ně zatím nestihlo nijak za-
působit.

Sam se na Cassie líbila její otevřenost. Necelou hodinu od seznámení se nebála prozradit na sebe špínu, kterou leckdo nepřízná celý život. Zkušenosti s drogami, bizarní sexuální zážitky, proč se vlastně rozhodla studovat žurnalistiku; nic nezůstalo skryté. Jako by chtěla, aby mezi nimi už od začátku nebyla naprosto žádná tajemství. S tím měla Sam trochu problém, ale přesto se pokoušela vracet míčky na druhou stranu kurtu. Možná to odpoledne poodhalila trochu víc, než chtěla, ale neřekla víc, než na sebe práskla Cassie. Všechno bylo zázračně vyrovnané. Ideální začátek jednoho krásného přátelství.

„Zatím je to tu fakt špatný. Jestli jsem na rok přijela kvůli *tomuhle*, tak to rovnou odepisuju jako ztracený čas,“ tvrdila Cassie.

Sam zrovna v tu chvíli moc nevnímala její slova. Soustředila se jenom na kudrnaté vlasy a jemnou tvář ženy, k níž úplně nepasují historky o šíleném kempovacím výletu, kdy se opilá vytratila skupince kamarádů a musela přežít (respektive přespát s obličejem v zemi) celou noc v divočině.

Nějakou dobu se potom vídaly každý den.

Chodily spolu na přednášky, pařily v levných barech a probíraly životní starosti v čajovnách a kavárnách.

Asi o měsíc později ji Cassie pozvala do bytu, sdíleného se dvěma dalšími studentkami, které však právě odjely na víkend za svými rodinami. Vše nasvědčovalo tomu, že si užijí komornější dámskou jízdu ve společnosti příliš mnoha láhví vína. Sam cestou koupila dvě. Pro začátek.

Když dorazila do bytového komplexu, Cassie ji uvítala pevným objetím a se smíchem ji požádala, ať si nevšímá toho všudypřítomného bordelu. Usmívala se vlastně neustále, nenuceně ukazovala své perfektní zuby a rty jemně zvýrazněné růžovou barvou.

Pokud by měla Sam celý pobyt strávit jen po boku Cassie, ani v nejmenším by jí to nevadilo. V její společnosti si nepřipadala tak sama. Navigování tím manhattanským zmatkem bylo ve dvou výrazně snesitelnější.

V zatuchlém bytě se usadily na pohovku a otevřely první láhev vína. Sam si později uvědomila, že se opila poměrně rychle. Kamarádka na tom však byla přinejmenším srovnatelně. Smá-

la se každé Samině podprůměrné historce z dospívání v Altonu, každému vtipu ze směšných oslav studentských bratrstev na USC. Na skleněném stolku před nimi už se povalovalo několik korků.

Na jednu minutu toho večera do konce života nezapomene. Začalo to nevinným vyzváněním.

Cassie se houpavě zvedla z gauče a šla telefon zvednout. Těsně po půlnoci rozhodně nebyla připravena na složitější konverzaci, než vyžaduje objednávka pizzy.

Přiložila mobil k uchu a chvilku mlčky poslouchala. Její výraz se Sam navždy uložil do paměti.

Kamarádka stiskla rty a prodloužila každý nádech až do břicha. Pak se opřená o zeď sesunula na kuchyňskou dlažbu a rozplakala se. Slzy se ani nesnažila setřít z tváře.

Sam se k ní vrhla a přitom v sobě rychle sbírala poslední zbytky sebeovládání, které po třech láhvích vína ještě měla. Cassie, schoulená v rohu s pohledem upřeným na podlahu, hovor neukončila. Mobil prostě jen upustila, takže s třesknutím dopadl vedle jejích chodidel.

„Cassie, co se stalo?“ zeptala se Sam. Poklekla a odhrnula jí z čela spleené vlasy. „Jsi v pořádku?“

Kdykoli si na tu větu vzpomněla, tíha té trapnosti ji donutila sebou škubnout. I na zadním sedadle policejního auta na to byl dostatek místa.

„Li... Lily. Lily umřela,“ řekla Cassie až napotřetí.

Kdo je Lily?

„Ona umřela,“ mumlala s usazeným obličejem.

„To mě mrzí, Cassie, strašně mě to mrzí.“

„Nevím, co budu dělat, Sam...“

„Na to teď vůbec nemysli. Pojď sem,“ pronesla Sam a vztáhla ke kamarádce ruce, aby si ji přitáhla do náruče. Cassie se o ni zkroušeně opřela.

Sam pochopila, že až dosud neměla ani tušení o tom, kdo Cassie ve skutečnosti je.

Znala její eskapády z pubertálních let. Nesnesitelný optimismus, který nezmizel ani tváří v tvář dopravní zácpě žlutých taxíků. Nesnášenlivost kari a stydlivou lásku k seriálu Vlčí mládě. To však nic neznamenal.

Nevěděla, že má dvanáctiletou sestru, která už dva roky bojuje s leukemií. Nemohla to vědět, Cassie se o ní nikdy nezmínila. Ale to nic neměnilo na tom, že Sam svou jedinou známou, kterou tady na východě měla, doopravdy neznala.

Cassie jí víceméně z donucení vysvětlila celou situaci, ale potom ji požádala o soukromí. Poděkovala za její chabé projevy účasti a vyhnala ji do větrné noci.

Sam seděla v posledním vagónu nadzemky a celou cestu domů přemýšlela nad tragickým koncem večera. Nedokázala své kamarádce nijak pomoci. Její tiché objetí bylo jen naprogramovanou reakcí na jakoukoli náhlou krizi. Sama se z toho ještě vzpamatovávala. Ruce se jí přestaly třást, až když projela pátou nebo šestou stanicí.

Ještěže mně se takový věci nestávají, pomyslela si. Vagón s ní házel z jedné strany na druhou, ale tehdy v tom žádnou symboliku neviděla.

Její dokonalé rodině v krásném domečku se nikdy nic podobného nepříhodilo. A ani nepříhodí. Nemůže. Všechna bolest okolního světa se jí vyhýbala, znala ji jen zprostředkovaně. Smrt kamarádčiny mladší sestry ji zasáhla zhruba stejně jako videa na internetu. Lidé prohrávali boje se zákeřnými chorobami nebo umírali za nešťastných okolností. Podívat se, zasmutnit si a klikat dál. *Katie a Liz jsou tak roztomilý pár!*

Od té doby Cassie neviděla.

Později ve škole zaslechla, že odletěla na západní pobřeží, zpět do Palo Alta, aby rodičům pomohla se zařizováním pohřbu. Podle všeho potom přerušila studium a do New Yorku se nevrátila. Na sociálních sítích ale nebyla moc aktivní, takže Sam nemohla nic z toho sama potvrdit.

U nás se přece nic takového nestává, létalo jí v hlavě, když teď hleděla z bočního okna policejního auta.

Naložili ji do něho jen krátce potom, co jí promrzlý Bower přešlapující na rohožce oznámil, že její rodiče jsou mrtví.

Před před nemocnicí zastavili s efektním zakvíváním pneumatik. Vyskočila ven, div neuklouzla na mokřém chodníku. Bower s kolegou byli v závěsu.

Na pohotovosti nebyl až takový zmatek. Klid téměř opuštěných chodeb narušila Sam svým poklusem k operačnímu sálu 2-B. Udýchaná, v umatlané černé větrovce, těsných džínách a kulichu se dostala až ke dvojitým dveřím, kde ji v poslední chvíli zastavila zdravotní sestra.

„Dál už nemůžete, právě se operuje,“ řekla silnější žena s ustaranými očima. „Posaďte se tady a počkejte.“ Rukou i bradou pokynula k lavici u dveří.

Sam rozhodne nechtěla ztropit scénu. Ustoupila o krok a několikrát prudce vydechla.

Sedla si doprostřed lavice, nehty zabodla do kůže na temeni. Z nemocničního zápachu léčiv, čisticích prostředků a neměnných prostěradel se jí chtělo zvracet. Hluboký nádech nosem, protažený výdech ústy. Jen při pohledu na bledou podlahu, po níž se denně v bačkorách šourají pacienti, kteří už tu za týden nebudou, měla obsah žaludku téměř v krku.

Nemohla uvěřit tomu, co se právě děje. Že se to opravdu děje. Nic z toho nepůsobilo reálně. A ze všeho nejhorší bylo to strašné ticho.

Konečně dorazil i Bower. Sedl si vedle ní a začal oklepávat ze služební čepice tající vločky. Plácal s ní o koleno, protože ve druhé ruce držel kelímek. Už se z něj skoro napil, ale pak si to rozmyslel a jemně jím ťukl do Samina ramena.

Neodmítla. Káva byla o dost lepší než ta na policejní stanici.

Střídavě zavírala oči, aby si mohla vsugerovat, že se ve skutečnosti nic neděje. Do nemocnice přišla na rutinní kontrolu zraku. Nefungovalo to. Přestala mrkat a upřela pohled na Bowera, který se stále zabýval mokrou čepicí.

„Ještě pořád mi budete tvrdit, že se u nás tyhle věci nestávají?“

„Vaši rodiče měli autonehodu, slečno Graysonová. Vůz jsme našli u západního výjezdu z Altonu směrem na Sacramento,“ odpověděl Bower až příliš strojeně. To ji namíchlo nejvíc.

Celou jejich verzi už slyšela při jízdě do nemocnice.

Jen několik metrů za cedulí značící konec města si řidič dodávky všiml, že ve tmě pod prudkým svahem u silnice v altonském lesoparku problikává jakési světlo. Zastavil u krajnice, přímo u strmého dvacetimetrového srázu, a spatřil, že

ta záře přichází z rozbitého světlometu schovaného někde dole v lese. Pak mezi větvemi smrků rozpoznal také něco, co by dříve mohlo být autem. Sešplhal dolů a objevil zasněžené zbytky stříbrného lexusu, ve kterých byli stále zaklínění tři lidé. Řidič a spolujezdkyně zemřeli před příjezdem záchran-ky, pasažér ze zadního sedadla byl v kritickém stavu převezen na pohotovost.

Podle policie bylo velice pravděpodobné, že řidič nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu vozovky. Smyk na namrzlé silnici. Pan Grayson prostě do té zatáčky vletěl moc rychle.

„Omlouvám se, že to musíme řešit právě teď,“ začal Bower, „ale budu vás muset požádat, abyste se ráno dostavila na stanici na druhý výslech. Bude tam i ten svědek, který nám nehodu nahlásil. Ještě potřebujeme doplnit některé detaily.“

Mlčky přikývla.

„Pokud byste se na to necítila, je to v pořádku. Můžeme to posunout na pozdější datum, ale to by...“

„Budu tam.“

„Je mi líto vaší ztráty.“ To byla jeho poslední věta, než si opět nasadil čepici a odkráčel dlouhou chodbou k recepci, kde na něj čekal jeho kolega.

Zanechal ji napospas vlastním představám. Obrazy smrti, tři těla stlačená zdrcující silou zničeného železa a plechu. Auto padající ze srázu do lesa, zvuky lámajících se stromů doprovázené praskáním kostí, bolestnými výkřiky, náznaky pláče. Bezpečnostní pás vtisklý do kůže na krku, díky němuž čelní náraz do stromu zdevastuje jenom vše od pasu dolů. Teprve potom hlava řidiče proráží kruhový otvor v předním skle. Kouř. Rozšířené prázdné oči a ticho, ve kterém jsou slyšet i sněhové vločky dopadající na rozrytou, bahnitou zem.

Chtělo se jí plakat. Ale něco ji stále drželo v pozoru.

Drew měl ještě šanci. Aby ho vytáhli z té sešrotované krychle oceli a plastu, museli rozpárat zadní dveře. Byl zázrak, že i po hodinách strávených ve zdemolovaném, prochladém lexusu ještě jevil známky života.

O jeho současném stavu Sam nevěděla vůbec nic. Mohla jen čekat, než ze sálu naproti ní vyjde ten muž v bílém plášti, který

rozdává jen dva druhy zpráv. Na jeho výrazu by okamžitě poznala, jaká je situace.

Protrpěla na lavičce další hodinu. Potom se jí ve vteřině zarazil dech.

Nebyla si jistá, jak se to stalo, ale doktor Hennig stál přímo před ní.

Vzhledla k jeho upracovanému obličejí. Očekávala to nejhorší. Byla si jistá, že bude moct jen pozorovat pohyb jeho úst, aniž by poslouchala. A stejně tak si byla jistá, co se jí chystá sdělit. Že po dnešku je Sam poslední přeživší z rodiny Graysonových.

Byla na to připravená. Stačila jí na to hodina strávená vyslapáváním stále stejného kruhu a boucháním pěstí do zdi.

„Vy jste Samantha Graysonová, sestra pacienta, že?“

„Ano.“

„Váš bratr utrpěl při nárazu několik zlomenin a těžké zranění hlavy, které způsobilo krvácení do mozku. To se nám sice povedlo zastavit, ale museli jsme ho uvést do umělého spánku. Právě teď je ve stabilizovaném stavu. V tuto chvíli toho víc dělat můžeme.“

„Jak... jak dlouho to bude trvat?“

„Zatím si netroufáme odhadovat. Může to být jen pár hodin, ale i dny nebo týdnů.“

Neulevilo se jí. Měla se radovat, že i když pod ní praskal led, ještě stále se nepropadla do studeného jezera?

„Můžu ho vidět?“

„Teď bych to rozhodně nedoporučil. Návštěvní hodiny navíc začínají až v osm.“

„Kašlu na vaši otevírací dobu, musím ho vidět. Hned!“

Hennig tiše vzdychl a na vteřinu obrátil oči v sloup. Za zády zaslechla šoupání gumových bot. Jako by to bylo znamení povolávající na pomoc zdravotní sestru.

„Slečno, je sotva půl šesté. Chápu vaši starost, ale teď vás k němu opravdu nemůžeme pustit...“

„Nemyslím si, že chápete mou starost. Při tý bouračce mi umřeli oba rodiče. Nikoho... nikoho jiného než bráchu už nemám. Musím se na něj aspoň podívat,“ odříkávala nakráplým hlasem.